

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.o 33 de Madrid – Hiszpania) – José Manuel Ortiz Mesonero/UTE Luz Madrid Centro

(Sprawa C-366/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2010/18/UE – Zmienione Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego – Uregulowanie krajowe uzależniające udzielenie urlopu rodzicielskiego od zmniejszenia wymiaru czasu pracy z proporcjonalnym obniżeniem wynagrodzenia – Praca zmianowa ze zmiennym rozkładem czasu pracy – Wniosek pracownika o wykonywanie pracy w stałych godzinach w celu sprawowania opieki nad małoletnimi dziećmi – Dyrektywa 2006/54/WE – Równość szans oraz równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy – Dyskryminacja pośrednia – Częściowa niedopuszczalność

(2019/C 399/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n.º 33 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: José Manuel Ortiz Mesonero

Strona pozwana: UTE Luz Madrid Centro

Sentencja

Dyrektywę Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylającą dyrektywę 96/34/WE należy interpretować w ten sposób, że nie ma ona zastosowania do uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przyznaje pracownikowi, w celu sprawowania bezpośredniej opieki nad małoletnimi lub członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, prawo do zmniejszenia zwykłego wymiaru czasu pracy z proporcjonalnym obniżeniem wynagrodzenia, bez możliwości – gdy obejmujący go zwykły system pracy ma charakter zmianowy ze zmiennym rozkładem czasu pracy – korzystania ze stałego rozkładu czasu pracy przy zachowaniu zwykłego czasu pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko EP

(Sprawa C-467/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach karnych – Artykuły 6, 47 i art. 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2012/13/UE – Artykuł 8 ust. 2 – Dyrektywa 2013/48/UE – Artykuł 12 – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 3 – Uregulowanie krajowe umożliwiające, ze względów terapeutycznych i bezpieczeństwa, umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym osób, które w stanie niepoczytalności dokonały czynów stanowiących zagrożenie dla społeczeństwa – Prawo do informacji o prawach – Prawo dostępu do obrońcy – Prawo do skutecznego środka prawnego – Domniemanie niewinności – Osoba wymagająca szczególnego traktowania

(2019/C 399/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

EP

przy udziale: Rayonna prokuratura Lom, KM, HO

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie do postępowania sądowego takiego jak przewidziane w uregulowaniu krajowym rozpatrywanym w postępowaniu głównym, które umożliwia, ze względów terapeutycznych i bezpieczeństwa, umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym osób, które w stanie niepoczytalności dokonały czynów stanowiących zagrożenie dla społeczeństwa. Dyrektywę 2012/13 należy interpretować w ten sposób, że osoby podejrzewane o popełnienie przestępstwa należy powiadomić o przysługujących im prawach możliwie najszybciej od momentu, w którym dotyczące ich podejrzenia uzasadniają, w kontekście innym niż pilny, ograniczenie ich wolności przez właściwe organy za pomocą środków przymusu, a najpóźniej – przed ich pierwszym formalnym przesłuchaniem przez policję.
- 2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13 i art. 12 dyrektywy 2013/48 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym przewidziano postępowanie sądowe umożliwiające, ze względów terapeutycznych i bezpieczeństwa, umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym osób, które w stanie niepoczytalności dokonały czynów stanowiących zagrożenie dla społeczeństwa, jeżeli uregulowanie to nie umożliwia właściwemu sądowi zbadania, czy wskazane w tych dyrektywach uprawnienia procesowe były przestrzegane w toku niepodlegających takiej kontroli sądowej postępowań poprzedzających postępowanie, w którym rozpatruje on sprawę.
- 3) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym oraz art. 51 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że ani ta dyrektywa, ani to postanowienie karty nie mają zastosowania do postępowania sądowego dotyczącego umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym w celach terapeutycznych takiego jak przewidziane w art. 155 i nast. Zakon za zdraveto (ustawy o ochronie zdrowia), rozpatrywanego w postępowaniu głównym, z tego powodu, że istnieje ryzyko – ze względu na stan zdrowia danej osoby – iż osoba ta stanowi zagrożenie dla swojego zdrowia lub dla zdrowia osób trzecich.
- 4) Wskazaną w art. 3 dyrektywy 2016/343 zasadę domniemania niewinności należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona – w ramach postępowania sądowego dotyczącego umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym ze względów terapeutycznych i bezpieczeństwa osób, które w stanie niepoczytalności dokonały czynów stanowiących zagrożenie dla społeczeństwa, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – przedstawienia przez prokuraturę dowodu na to, że osoba, co do której wnioskowano o umieszczenie w szpitalu, jest sprawcą czynów uznanych za stanowiące takie zagrożenie.

(¹) Dz.U. C 352 z 1.10.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof - Niemcy) – Gesamtverband Autoteile-Handel e.V./KIA Motors Corporation

(Sprawa C-527/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Pojazdy silnikowe – Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 – Artykuł 6 ust. 1 zdanie pierwsze – Informacje dotyczące naprawy i utrzymania pojazdów – Obowiązki producenta względem niezależnych podmiotów – Nieograniczony i znormalizowany dostęp do tych informacji – Zasady – Zakaz dyskryminacji)

(2019/C 399/17)

Język postępowania: niemiecki